

nemført Særeje, saaledes at den ene Ægtefælle ikke fik nogen Indflydelse paa den anden Ægtefælles Formueforhold. Man har ogsaa tænkt sig Reglerne ordnet enten i Analogi med det tilfældige Sameje, saaledes at Ægtefællerne skulde være enige om enhver Disposition, de traf over det, som de ejede. Man har ogsaa tænkt sig en Efterligning af Reglerne om det navngivne Interessentskab, saaledes at hver kunde raade paa egen Haand. Jeg tror imidlertid, at den Ordning, som Lovforslaget er standset ved, og som i sin Tid er foreslaaet af Professor Goos paa nordiske Juristmøder, vil vise sig at være den mest praktiske og mest tilraadelige. En anden Ting er — og det bør man ikke være blind for —, at det naturligvis kan være forbundet med store Vanskeligheder for Skifteretten, naar den skal gøre et Bo op, at faa afgjort, hvad der hører til den ene Ægtefælles Gifteeje, og hvad der hører til den anden Ægtefælles Gifteeje.

I denne Forbindelse vil jeg henlede Opmærksomheden paa den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 202, hvor der staaer, at fra det Tidspunkt, da Loven træder i Kraft, kommer dens Regler om Ægteskabets Retsvirkninger til Anvendelse ogsaa overfor Ægtefæller, der har indgaaet Ægteskab tidligere. Har Ægtefællerne levet i Formuefællesskab, anses den Del af Fællesboets Midler, der hidtil har været undergivet en Ægtefælles Raadighed, som en Bestanddel af dennes Gifteeje. Det kan være et Spørgsmaal, om denne Bestemmelse ikke vil virke lidt for brat. Det kan ogsaa være et Spørgsmaal, om den ikke kunde trænge til en Ændring, i hvilken Henseende der maaske ogsaa kunde være Tale om en Ændring i Reglerne om Ægtepagt i § 76, sidste Stykke, der siger, at denne Lovs Regler om Formueforholdet mellem Ægtefæller kan ikke fraviges ved Aftale mellem Parterne. Det burde maaske være Genstand for Overvejelse, hvorvidt Ægtefolk, der i en Aarrække har levet i Formuefællig, ikke skulde have Adgang til nogen Tid endnu at bibeholde denne Ordning.

Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder i Kapitel V. og Kapitel VIII, men jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa, at Lovforslaget paa enkelte Punkter, skønt det ellers vil gennemføre den absolutte Ligestilling mellem Mand og Hustru, indeholder Afvigelser fra denne Regel. Jeg skal saaledes henlede Opmærksomheden paa § 47, hvorefter Afsoning ikke kan anvendes for de Hustruen

paalagte Bidrag til Mandens Underhold, medens Manden kan indsættes til Afsoning. En tilsvarende Regel findes i § 124. Ligeledes er der i § 50, 2 det Punktum, ogsaa tillagt Hustruen en særlig Ret med Hensyn til sædvanlige Retshandler til Fyldestgørelse af sit særlige Behov. Jeg skal ogsaa nævne § 73 om en særlig kort Forældelsesfrist for visse Krav paa Hustruen og ligeledes § 74, hvor der ogsaa for Hustruens Vedkommende er givet en Regel, som ikke er anvendelig paa Manden. Jeg finder ikke disse Uoverensstemmelser mellem Mandens og Hustruens Retsstilling urimelige, de er tværtimod velbegrundede, men de maa paa den anden Side ogsaa bringe os til at overveje, om ikke forskellige af de Regler, som navnlig indeholdes i Kapitel V., er af en saadan Art, at det vilde være rigtigt at indføre en eller anden lille Begrænsning i dem. Det er naturligvis sandt, at Mand og Kvinde nu er ligestillede, forsaavidt som de begge kan have deres særlige Erhverv, men man kan dog ikke komme bort fra, at der er den Ulighed mellem dem, at det er Manden, som i det langt overvejende Antal Tilfælde er den erhvervende. Jeg tror, at en hel Del af den Modstand, som er rejst mod Loven, vilde kunne falde bort, hvis det kommende Udvalg tog under Overvejelse, om der ikke paa et og andet Punkt i Kapitel V kunde ske mindre Ændringer.

Jeg skal ikke fordybe mig i Kapitel X om Bosondring. Det er Regler, som blev indført ved Loven af 1899, og som har vist sig at have uendelig ringe Betydning i Praksis, og de vil vistnok efter de nye Regler, som tænkes indført, faa endnu mindre Betydning. Heller ikke vil jeg fordybe mig særlig i Reglerne i Kapitel XI og XII, der handler dels om Omstødelse af Ægteskab, dels om Separation og Skilsmisse. Naar jeg ikke fordyber mig særlig i Kapitel XII, er det, fordi jeg tror, at et af de andre Partiers Ordfører har dette Felt i Loven som sit Speciale. Det kan jo ikke skjules, hvad der fremhæves i Betænkningen, at Antallet af Skilsmisser i de sidste tyve Aar er steget ganske overordentligt, men der henvises vistnok med Rette til, at det ikke behøver at betyde en Slappelse af de sædelige Tilstande, det kan ogsaa staa i Forbindelse med, at man nu stiller noget større Krav til de etiske Forudsætninger for Ægteskabets Opretholdelse.

I Kapitel XIII findes Regler om Skifte, i Kapitel XIV Regler om uskiftet